

EDWARD KOBUS besloot in 2008 zijn interesse en liefde voor (het ontdekken van nieuwe) authentieke alternatieve muziek om te zetten in daden met het e-zine Ekaya om zijn passie te delen. In 2009 studeerde hij er zelfs op af! www.ekaya.nl

MARCO GELISSEN is in de spotlights bekend als gitarist van Liffid, daarbuiten als zelfstandig producent en promotor werkzaam voor o.a. Rowwen Hèze, Stevie Ann en evenementen als North Sea Jazz festival. www.marcus-productions.com

RUBEN HOEKE BAND COEXIST

Productie: Ruben Hoeke

Opname: Patrick Lemmen, Studio Jottem

Mix: Maarten Tap

Master: Fir Suidema, Fir International

EDWARD KOBUS: Wie naar het artwork van Coexist kijkt, wordt warm gemaakt voor rauwe Americana. We zien een eenzame gitarist in een landschap zoals we dat kennen vanuit Western-films. Het doel van de Ruben Hoeke Band is duidelijk: er zal gerockt worden, en wel op zijn Amerikaans! Alle nodige ingrediënten zijn aanwezig. Frank van Pardo heeft het juiste stemgeluid, je zou zo geloven dat hij net met zijn pick-uptruck van de ranch is komen rijden. Dan is er nog het virtuoze gitaargeluid van de naamgever van deze band: Ruben Hoeke. En wat zeker niet mocht ontbreken: een mondharmonica! De Ruben Hoeke Band bestaat uit getalenteerde (ongetwijfeld hard werkende) musici. Respect daarvoor! Toch heeft dit album me niet kunnen grijpen. Er zijn bands die uitblinken in de studio, en bands die je live moet mee maken. De Ruben Hoeke Band is volgens mij een uit de laatste categorie. Er zit een stuk liefde voor Americana in deze band die, gevangen op schijf, niet echt wil overkomen. Het is meer een vertoning van kunsten dan een album dat er om vraagt keer op keer te worden beluisterd. Wat mij betreft is dit album een heel aardig visitekaartje. Een goede aanleiding om eens te gaan kijken wat deze band er live van bakt. Leuk om te krijgen ook, maar zeker geen 'must buy'.

MARCO GELISSEN: Een band met een drummer als Arjen Knaap moet zich haast wel verplicht voelen om de ritmesessie de spits af te laten bijten. Meerdere malen op Coexist verovert Arjen mijn hart met z'n groove. Dit plaatje swingt. Dit plaatje swingt zo hard dat ik me af en toe afvraag of ik niet naar een live-show zit te luisteren. Misschien wel vooral door zanger Frank van Pardo, die met z'n Bruce Springsteen-achtige sound, ieder nummer rauwer lijkt te klinken. Van A-Z weten de nummers mijn aandacht vast te houden en binnen één genre gevarieerd uit de bus te komen. Ruben Hoeke Band laat op dit plaatje horen creatief om te kunnen gaan met een redelijk uitgekauwd genre. De nummers zitten goed in elkaar en er is voldoende ruimte voor de muzikanten om hun muzikale ei te leggen. Vooral op The Last Goodbye laten de heren door functioneel spel horen heel goed hun plek te kennen. De sound van het album is minder geproduceerd dan we van hedendaagse muziek gewend zijn. Leuke bijkomstigheid daarbij is dat je het gevoel hebt naar een band te luisteren in plaats van een ProTools-sessie. Coexist is verplichte kost voor iedere blues-rock liefhebber en laat in ieder geval mijn muzikantenhartje een tandje sneller kloppen. Oud school kicken!

STEF BOS KLOOFSTRAAT

Niemandstaaf! Coast To Coast? www.stefbos.nl

Opname: Ted Massars, Audiowerke

Master: Darcy Propper, Galaxy Studios

EDWARD KOBUS: In het stemgeluid van Stef Bos hoor je de Nederlandse polder. Je zou het plomp kunnen noemen, beetje onhandig misschien. De tijd die hij spendeert in België en Zuid-Afrika heeft er in ieder geval geen vat op. Het geluid van Bos is eenmaal vastgesteld en sindsdien nooit meer veranderd. Om dan te zingen in het Afrikaans... Op het album Kloofstraat is het alsof we met Stef Bos als gids door Zuid-Afrika trekken. Niet eens zozeer om de natuur te aanschouwen, dus te meer om de bevolking te leren kennen. De verhalen trekken een ons luisteraars voorbij. Er is plaats voor vroegds, maar ook zeker voor verdriet. Bos' Afrikaans mag dan een beetje onbehulpzaam zijn (we blijven de polder horen), het is daarmee ook ontwapenend. Zijn benadering van het Afrikaans is in feite een verrijking voor het Nederlands en heeft daarmee een meerwaarde voor zijn songs. Stef Bos is een poppet, één van het soort die weet te reken. Rest ook! de vraag: waar is Stef Bos de musicus? Zeker, het niveau van de muziek is hoog, maar het krijgt nooit de kans om van werkelijk toegevoegde waarde te zijn. Nooit mag het uitbreken wat een stem nooit zou kunnen. Het blijft bij begeleiding. Waarom geen muzikale intermezzo's? Het zou zoveel toevoegen! Al met al haakt Stef Bos met Kloofstraat een stukje Zuid-Afrika naar Nederland, op een manier die uniek is. Kloofstraat is pure poëzie, getje af!

MARCO GELISSEN: Stef Bos heeft op Kloofstraat een chibi-cd'tje afgeleverd. Mooie teksten, welke bij het lezen van het begeleidende schrijven in het cd-boekje alleen nog maar mooier worden. Zuid-Afrika lijkt zich steeds dieper in Bos te nestelen. Nagenoeg alle nummers op het album gaan erover: zijn ervaringen, de verhalen over het heden, verleden en de toekomst. De teksten op Kloofstraat zijn overgoten met Zuid-Afrikaanse woorden en spreken die het geheel mooi en dramatisch maken. Ondanks dat alles lekker klinkt is dit in mijn ogen een redelijk vlak album. Geen opvallende hooks of prikkelende melodielijn. Het lijkt erop dat Stef Bos maar bezig is een verhaal te vertellen dan muziek te maken. Sfeer en tekst zijn de sterkste punten van het album. Op deze punten scoort de plaat dan ook bovengemiddeld. Jaren geleden heb ik mijn zondag van Liffid verkocht, waardoor dit album de komende maanden niet de aandacht gaat krijgen die het verdient.